

HOSKÓ BENCE

Háromlábú szék

Sokféle értelmezést kapott már ez a fogalom. Én most ilyen aspektusban értelmezem: Istennel, kedvesemmel és önmagammal való kapcsolatomban. Fiatal létemre sokféle párkapcsolatot láttam már, de a mai világban nagyon kevés olyannal találkoztam, ahol Isten központi szerepet kapott. Sok helyen a „te + én = mi” köré épül a párkapcsolat, ami alapvetően igaz, de nem elégíti ki a „minden” fogalmát, hiszen a hiányzó harmadik elem – és merem állítani, hogy a legfontosabb – éppen Isten:

„Minden őáltala lett, és nélküle semmi sem lett, ami lett” (Jn 1,3).

Azt gondolom, háromféle embertípus létezik egy párkapcsolatban. Saját szavaimmal így nevezem a típusokat: Az *uralkodó*, aki csak magával foglalkozik, és mit sem törődve a másikkal, szüntelen saját érdekeit tartja szem előtt, és azokat érvényesíti. A *szolga*, aki magát mindig félretéve, betegesen a másik fél jóllétét helyezi előtérbe, önmagát „kukába dobva”. A *„háromlábú szék” egyik lába*, akinek rendben van Istennel, a párjával és önmagával is a kapcsolata, mindegyiket a maga helyén tudja kezelni. Életünk során mindegyikkel találkozunk valamilyen szinten, pedig a cél minden esetben az lenne, hogy „háromlábú székké” váljunk.

Kanyarodjunk vissza az elsőhöz, aki nem más, mint az *uralkodó*. Családok tömege megy tönkre az ilyen típusú emberek miatt, hiszen olyan erőszakosan érvényesítik akarataikat, hogy az már megbontja a harmonikus egységet, pedig nem jellembeli vonás lenne, hanem kialakult, torz külső és belső önbecsülésből fakad mindez. Ezen lehetne változtatni, ha az illető merne együttműködni Istennel és a családdal, mint egyesítő erővel. Jó is lehetne, ha mozgatórugónak használná felgyülemlett, elfojtott agresszióját. (Például esti imaalkalmak határozott bevezetése mint szükséges családi program.) De ehelyett önző, egoista céljait helyezi első helyre, kizárva Istent, kizárva a családot, s mindent szétrombol maga körül, mert legtöbb esetben ezek a párkapcsolatok, házasságok zátonyra futnak (válás, öngyilkosság stb.).

A szolgatípus úgy érzi, *„nagyobb boldogság adni, mint kapni”* (ApCsel 20,35). Ez óriási erény, feltéve, ha nem válik saját kárára, ugyanis az ilyen ember hajlamos átadni a ló túlsó oldalára, és mind érzelmi, mind pedig tárgyi adakozásban elveszteni önmagát. Ez pedig nem hiszem, hogy egészséges lenne. Bármit is adunk a másoknak, azt mindig úgy tegyük, hogy ne legyen romboló hatással ránk, hanem épp ellenkezőleg: épülésünkre is váljon: *„Ki ültet szőlőt, és nem eszik annak gyümölcséből?”*

(1Kor 9,7) Nagyon fontos megtalálni ebben az egyensúlyt, mert amint megvan, egy lépéssel közelebb kerülnénk a „háromlábú székhez”.

Végül elérkeztünk a célhoz, ami a „háromlábú szék egyik lába”. Az ilyen típus tudja, hogy életének alapforrása Isten, tisztában van önmagával, ezért azt is tudja, hogy milyen párt válasszon. Nem csak a saját érdekeit nézi, mert a választásban sokat és sokszor hallgat Istent; együttműködik vele. Ezért, még ha olykor vannak rossz döntései is, mindig meglátja a kiutat, fölfelé törekszik életében, és amint rátalált a társára, már nem egyedül, hanem közös egységben gondolkodik: Isten és az ő hármasságában.

Nem lehet azt mondani, hogy csak neked vagy nekem, vagy épp Istennek legyen jó, mert egymás nélkül nem beszélhetünk egységről. Ha sorrendet szeretnénk felállítani, első és központi helyen kell lennie Istennek, és köré kell építeni férfi és nő kapcsolatát. Én ebben a kapcsolatban hiszek, saját tapasztalataim alapján. Gondoljunk csak bele: Isten mindig a legjobbat szánja nekünk, de nem erőltet ránk semmit, nem könyörög nekünk, hanem meghagyja szabadságunkat, ránk bízva a döntést és a választást. Jó az, ha ehhez az ügyszó Istennel karöltve indulunk el (értem ezt az egyedülállókra, a párkapcsolatban és a családban élőkre is), hiszen sohasem késő elindulni. Bátorságra buzdítalak, kedves olvasó, és kérek, mindig gondolj arra, hogy

Istennél semmi sem lehetetlen.

